ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 48. TWO SECTIONS (SECTION 1) ЦЕНТІВ 25 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 13-го БЕРЕЗНЯ (MARCH) 1976 No. 48. VOL. LXXXIII.

СЕНАТОР ЮЗИК В КАНАДСЬКОМУ СЕНАТІ ПРОМОВЛЯВ ПРО ЗАГРОЗУ ВІД МОСКВИ

Оттава, Канада. — Сенатор Павло Юзик 12-го лютого цього року виголосив на сесії канадського Сенату довгу промову, в якій скритикував Гельсінкську Декларацію, підписану 35-ма державами 1-го серпня 1975-го року, заявляючи, що ця Декларація принесла більше користи Совєтському Союзові як вільному світові, як також пригадав історію совєтського імперіялізму та перестерігав Захід перед агресивними плянами Москви, закликаючи Канаду підтримувати діяльність Північно-Атлантійського Союзу (НАТО). Промова сенатора Юзика була цілістю видрукувана в офіційній публікації Канадського Парляменту „Дебейтс оф ди Сенет".

Сенатор Павло Юзик

Сенатор Павло Юзик заявив, що хоча Декларація Европейської Конференції для справ безпеки та співпраці (Гельсінкська деклярація) містила багато різних постанов, між ними постанови про пошанування людських прав і про вільніший обмін людьми, ідеями та інформаціями, то генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв під час підписання цієї Декларації наголошував тільки факт, що цей міжнародний документ нібито затверджує границі в Східній Европі, встановлені під час і після Другої світової війни, та твердив, що важливість Декларації полягає в тому, що вона піддержує принцип невтручання у внутрішні справи інших країн. Натомість американський президент Джералд Форд, канадський прем'єр П'єр Елліот Трудо, британський прем'єр Гаролд Вілсон наголошували гуманітарні постанови Декларації, на які Брежнєв не звертав ніякої уваги.

Сенатор Юзик заявив, що Гельсінкська Декларація матиме великий вплив на майбутність Канади тому, що її підписав Совєтський Союз, який в минулому або використовував міжнародні договори для власної користи, або в більшості не додержував цих договорів. Тому, всупереч твердженням деяких членів канадського уряду ,треба поглянути на минуле, щоб передбачити діяльність Москви в майбутньому — заявив сенатор П. Юзик. Він сказав таке: „Канада мусить пам'ятати, що Совєтський Союз — це комуністична тоталітарна держава, керована жорстокими диктаторами, які мають повну контролю над життям сотень мільйонів людей різних національностей в найбільшій імперії у світі. Помилкою є думати, що комуністи додержують договори".

Сенатор Юзик тоді покликався на досліди, переведені в 1960-их роках Юридичною комісією Сенату ЗСА, яка прийшла до висновку, що СССР порушив понад 100 міжнародних договорів. Сенатор Джеймс Істленд, голова згаданої Комісії, писав у звіті Комісії, „Совєтські політичні договори і наслідки" таке:

„Від початку існування Совєтського Союзу його уряд не додержав слова майже кожній державі, з якою підписав договір. Він підписував пакти про ненапад із

(Закінчення на стор. 3-ій)

В Канаді живе 580,660 українців

Внизу передруковуємо статистичні дані Комітету Українців Канади про українські поселення у цій країні, зроблені на підставі загального перепису канадського населення в 1971 році, що їх опублікувала газета „Канадська Україна" ч. 1 за січень 1976 р., що почала виходити в Едмонтоні за редакцією Яра Славутича. Згідно з цією статистикою число українців Канади зросло від 1961 до 1971 р. на 107,323 осіб і тим самим українська громада збільшилась з 473,337 на 580,660 осіб. Цей зріст на протязі 10-ти років становить 22,6 відсотків. В 1971 р. 81,7% зареєстрованих українців були народжені в Канаді, тоді, як у році 1961 українців, народжених в Канаді, було 76,6 відсотків. Щодо числа народження в Канаді, українців випереджують лише французи (98,2%) і британці (87,6%). Всі інші групи мають нижче число народжень. Наприклад, німці 75,4, поляки — 66,7, жиди — 62,8, італійці — 45,8 відсотків. Водночас населення українців у містах Канади зросло до 75% із 65,2 в 1961 р. За провінціями українці живуть у місцевостях:

	Українців у 1971	Відсоток населення	Українців у 1961
Британська Колюмбія	60,150	(2.75)	35,640
Альберта	135,510	(8.32)	105,923
Саскачеван	85,920	(9.28)	78,851
Манітоба	114,415	(11.58)	105,372
Онтаріо	159,875	(2.08)	127,911
Квебек	20,330	(0.34)	16,588
Інші провінції	4,460		3,052
Разом	**580,660**	**(2.69)**	**473,337**

1971 р. половина українців Канади була поселена в метропольних дільницях наступних 9 міст:

Вінніпеґ	64,305	(11.90)	53,918
Едмонтон	62,650	(12.63)	38,164
Торонто	60,755	(2.31)	46,650
Ванкувер	31,130	(2.88)	18,712
Монтреаль	18,050	(0.66)	14,519
Калґарі	15,850	(3.93)	8,033
Саскатун	14,390	(11.38)	9,072
Гамилтон	14,385	(2.89)	10,931
Тандер Вей	10,890	(9.71)	9,336
Разом	**292,405**		**209,335**

Статистика при тому подає, що першими історично відомими українськими поселенцями в Канаді були Василь Єлиняк та Іван Пилипів, що прибули до Канади в 1859 р. із села Небилова в Галичині. У степових провінціях Канади живе тепер три четверті мільйона українців; у самому Едмонтоні 65.000, тобто більше як 13 відсотків всього населення.

Кіссінджер обороняє закордонну політику Уряду

Бостон. — Державний секретар Генрі Кіссінджер у четвер, 11-го березня виступив з рішучою обороною закордонної політики теперішнього Уряду ЗСА, заперечуючи критику правих і лівих опонентів. Він заявив, що праві й ліві критики можуть спричинитися до того, що країна не зможе провадити „сильної, творчої, поміркованої та розсудливої закордонної політики". Кіссінджер також заатакував Совєтський Союз за порушення політики відпруження та виступив проти пропозицій, щоб комуністи ввійшли в коаліційні уряди в країнах Західньої Европи.

Промовляючи перед Бостонською Радою для світових справ, Кіссінджер головним чином обороняв теперішню політику уряду ЗСА, яка має дві цілі: старатися встановити кращі відносини із Совєтським Союзом, але в той самий час здержувати СССР від поширення своїх впливів в Африці та інших частинах світу. Він сказав, що деякі законодавці критикують Білий Дім і Державний департамент за старання реаґувати на експансіоністичні спроби Совєтського Союзу, наприклад, в Анголі, зате інші критикують Уряд, що він нібито погоджується на однобічні концесії в користь Москви. Кіссінджер твердив, що власне брак погодження щодо закордонної політики є найбільшою проблемою Америки. Державний секретар сказав, що наші союзники не розуміють, чому в ЗСА існує непорозуміння у цій справі між Конґресом і Білим Домом щодо цього питання, а також між окремими групами законодавців. Вороги ЗСА радіють із браку скоординованої американської закордонної політики. Кіссінджер твердив, що перебільшена критика збоку Роналда Ріґена, республіканського суперника президента Форда на пост президента, та демократичного кандидата сенатора Генрі Джексона тільки збільшує непевність наших союзників, а також наші вороги можуть помилково думати, що ЗСА дуже слабі мілітарно та економічно. Він закликав американський народ, зокрема законодавців, щоб старалися довести до „національного примирення" на відтинку закордонної політики.

ЗСА поменшують військову залогу на Тайвані

Вашінгтон. — Речник Державного департаменту Джон Г. Траттнер заявив в четвер, 11-го березня ц. р. кореспондентам, що уряд ЗСА має намір скоротити військову залогу на Тайвані (Формозі) на 50 відсотків, тому вже в найближчому мойбутньому 1.100 американських вояків будуть перекинені на інші військові бази, або перевезені до Америки. Названий речник відмовився, однак, коментувати цю справу, як також не бажав відповідати на питання кореспондентів, чи цей плян був обговорюваний президентом Фордом в Пекіні в часі його останнього там побуту. Він тільки відмітив, що цей плян скорочення є вислідом раніше зформульованого „Шанхайського комунікату", прийнятого урядами ЗСА і червоного Китаю в лютому 1972 року, в часі побуту в Китайській Народній Республіці тодішнього президента ЗСА Річарда Ніксона. Відповідаючи на цю заяву американського речника, ген. Лі Чанґ-гао, речник військового міністерства Національного Китаю відмітив, що його уряд не був поінформований про плян скорочення, але ця справа не викликає занепокоєння його уряду, бо яка різниця, чи на Тайвані стаціонуватиме 3.000, 2.000 чи тільки 1.000 американських вояків. „Вони й так не є бойовими частинами, — заявив ген. Лі, — і їхнє зменшення не становитиме загрози для оборони Національного Китаю".

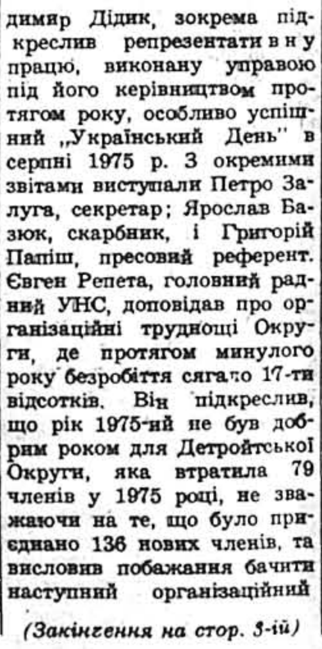
Детройтський Окружний Комітет УНС переобрав на голову Володимира Дідика

Детройт. — Володимир Дідик, почесний член Головного Уряду УНСоюзу, довголітній активний громадський діяч, був одноголосно переобраний на голову Детройтської Округи УНС на річних зборах, що відбулися 6-го березня тут в Українському Народному Домі. У виборах брали участь 33 делеґати від 15-ти Відділів УНСоюзу, що розташовані в Детройтській Окрузі і частині Канади. Президія зборів складалася з Романа Татарського, голови; Євгена Кульчицького — заступника голови та Григорія Корб'яка, секретаря.

Володимир Дідик

Уступаюча Управа склала звіти з пророблені праці за 1975 рік, а голова її, Володимир Дідик, зокрема підкреслив репрезентативну працю, виконану управою під його керівництвом протягом року, особливо успішний „Український День" в серпні 1975 р. З окремими звітами виступали Петро Залуга, секретар; Ярослав Базюк, скарбник, і Григорій Папіш, пресовий референт. Євген Репета, головний радний УНС, доповідав про організаційні труднощі Округи, де протягом минулого року безробіття сягало 17-ти відсотків. Він підкреслив, що рік 1975-ий не був добрим роком для Детройтської Округи, яка втратила 79 членів у 1975 році, не зважаючи на те, що було приєднано 136 нових членів, та висловив побажання бачити наступний організаційний

Іван Флис

(Закінчення на стор. 3-ій)

Нова Управа Відділу УККА в Ню Йорку розпочала діяльність

Ню Йорк (в. л-ць). — В четвер, 4-го березня ц. р. тут у приміщенні Українського Народного Дому, відбулося перше, після Загальних зборів, засідання новообраної в дні 2-го лютого Управи Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку, Метрополітального Відділу УККА, на якому, крім оформлення потрібних комісій, обговорено низку біжучих справ, пов'язаних з діяльністю цієї громадсько-політичної Установи. Засіданням проводив голова КОУАО д-р Володимир Савчак, а секретарював адв. О. Германюк. Щоб краще діяти — на засіданні було покликано 3 Комісії: Комісію для справ шкільництва і молоді, що її очолила 4-та заступниця голови пані Ірена Куровицька, а до якої входитимуть керівники цілоденних і суботніх українських шкіл, дошкілля і представники молодечих організацій; Комісію для перевірки стану членства, яку погодився очолити 2-ий заступник голови інж. Ю. Гончаренко і до якої увійшли ще адв. О. Германюк, М. Хоманчук, Олена Гентіш і Я. Косановський і Комісію підготови матеріялів та написання історії українського поселення в Ню Йорку і околиці, яка увійде, як один з матеріялів, до великої монументальної праці про українців в Америці, що її видає Крайовий Комітет 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення, під редакцією д-ра В. Душника. До цієї комісії попрошено увійти почесного голову КОУАО адв. Р. Гуглевича, д-ра О. Соколишина і д-ра Я. Гриневича. Для двох перших Комісій голова опрацював тимчасові проєкти, які після обговорення, були затверджені на засіданні.

Після вислухання звідомлень Управи про заплановані імпрези в найближчому часі, а зокрема Шевченківського Концерту, який, як відомо, відбудеться в неділю, 14-го березня ц. р. о год. 4-ій по полудні в Джулія Річман Гайскул на 67-ій вулиці, про що вичерпно інформував імпрезовий референт Управи Ст. Чума, члени управи обмінялись думками про плянований приїзд до ЗСА Тетяни і Леоніда Плющів.

Голова, мґр Іван Базарко й інші члени управи інформували також про підготовку до святкувань 200 і 100-річчя, якою займається окремий Комітет під головуванням адв Івана Флиса, заступника головного предсідника УНСоюзу, і який вже вспів дещо зробити. Комітет плянує зорганізувати від 15-17-го травня на долині міста (6 і 7 вулиця між 2 і 3 евенями) триденний український фестивальний ярмарок; велику всеукраїнську маніфестацію 17-го жовтня і фестиваль української музики і танків в дні 21-го листопада у великій залі Сіті Сентер. Голова при тому поінформував також, що з ініціятиви КОУАО було вислано цілий ряд телеграм і листів до американського представника на конференції ОН в Женеві Леонарда Гармента з проханням, щоб він поставив на порядок денний справу переслідування релігії в Україні, а зокрема, справу о. Василя Романюка, який вже від довшого часу голодує у в'язниці, протестуючи проти брутальної поведінки проти нього і заборони користуватися молитовником і біблією. Телеграму в імені Метрополітального Відділу УККА вислав референт зовнішніх зв'язків Аскольд Лозинський, а крім того такі телеграми написали парох української католицької церкви Чесного Хреста в Асторії о. Вісаріон Андрейчук, Осередок СУМА в Асторії з долученими підписами понад 70-ти громадян, громада в Брукліні, п-во Полчі від 72-го Відділу СУА і Українсько-Американських Ветеранів, 82-ий Відділ СУА (голова пані Бриттан) та багато інших.

Перше засідання закрив голова д-р В. Савчак закликом до співпраці, бо тільки об'єднано і у дружбі зможемо виконати ті завдання, перед якими стоїть велика українська громада Метрополітального Ню Йорку.

За що жінки в СССР отримують ордени?

Москва. — „Відомості Верховної Ради СССР" з 3-го грудня 1975 року подають список нагороджених орденами „передовиків виробництва Пензенського цегельного заводу". Серед нагороджених 10 чоловіків і 8 жінок. Коли чоловіки — це: директор заводу, начальник цеху, водій автомобіля, наладчик устаткування, електромонтер, токар і подібні „механізовані" професії, то серед жінок переважають: „садчиця цегли", „сушильниця цегли", „зйомеця - укладальниця цегли", „виставниця цегли", та „готувальниця глиняних мас".

Це „рівноправність" жінок по-совєтському. У „Вістях" подається і про нагородження орденом Леніна єдиного з живих ще „старих большевиків" Анастаса Мікояна „за заслуги перед Комуністичною партією і Совєтською державою і в зв'язку з вісімдесятиріччям з дня народження."

Мао Тсе-тунґ особисто виступив проти Тенґ Гшіао-пінґа

Пекін. — Аґенція „Франс Пресс" інформує з Пекіну, що в китайській пресі появилася стаття диктатора Мао Тсе-тунґа з обвинуваченням проти колишнього заступника прем'єр-міністра і діючого прем'єра в часі затяжної хвороби Джоу Еньлая та активного політичного діяча ТенґГшіао-пінка. Згадуючи тільки самого Тенґа і не виступаючи проти інших його спільників, Мао Тсе-тунґ бажав, мабуть, заспокоїти розбурхані політичні пристрасті в Комуністичному Китаї, які набрали в останньому часі небезпечних форм. В статті немов би натякалось, що ті, які повернуться з фальшивих „капіталістичних доріг" і покаються, знайдуть зрозуміння у теперішнього керівництва і злі поступки будуть їм прощені. Стаття закидає Тенґові ідеологічну зраду і зраду комуністичних принципів, які є дуже відмінними від ревізіоністичного проповідування думок колишнього президента Лію Чао-чі, в часі перед „культурною революцією". Для заспокоєння читачів Мао каже, що група Тенґа була дуже незначною і тільки знайшлися деякі особи, які бажали її помагати. Очевидно, Китай, як твердять західні кореспонденти, „замкнений сам в собі" і тому не все відомо, що там діється. Ситуація однак мусіла бути дуже поважною, коли Мао Тсе-тунґ вирішив особисто виступити на сторінках преси.

МИТРОПОЛИТ МСТИСЛАВ В ЕВРОПІ

ЗУСТРІЧ ВЛАДИКИ З Л. І Т. ПЛЮЩАМИ

Париж, (11 березня, тел. СМ.). — Вчора, по дорозі до Швайцарії, прилетів до Парижу Владика Митрополит Мстислав. Відпочивши одну ніч в Парижі, 11 березня Владика відлетів до Женеви, де має відвідати такі міжнародної установи, як Комісію Прав Людини Об'єднаних Націй, Всесвітню Раду Церков та Всеправославну Передсоборну Конференцію. Побут Владики Мстислава в Европі потриває коло двох тижнів.

Владика Мстислав

На новому паризькому летовищі Шарль де Голь чекала на Владику мила й велика, як пізніше він сказав, несподіванка. Зустріти Владику Мстислава приїхали Татяна і Леонід Плющі. Зустріч недавнього в'язня совєтських катівень з Первоієрархом УАПЦеркви в діяспорі була дуже зворушливою.

Так склалося, що того ж самого дня прибув до Женеви в Швайцарії й Леонід Плющ, який по полудні 11 березня мав інтерв'ю на одній з місцевих телевізійних станцій. Після короткого побуту в Швайцарії, Владика Мстислав відвідає Францію і, можливо, Англію.

Юґославський суд засудив адвоката С. Поповіча за його погодження з підсудним

Беоґрад, Юґославія. — Юґославський суд засудив адвоката Срдя М. Поповіча на один рік тюрми тільки за те, що він, виголошуючи свою промову в часі процесу над юґославським дисидентом письменником С. Іґнатовічем, погоджувався з його висловами і політичним становищем. Як свідків на суд було покликано двох журналістів, які брали участь в процесі над Іґнатовічем, і які своїми свідченнями потвердили закиди прокуратури. Прокуратор, не маючи інших доказових даних про „злочин" Поповіча, і не представивши манускрипту його виступу на згаданому процесі, намагався приписати підсудному інші „злочини", закидаючи йому, між іншим, також співпрацю з американськими, японськими і іншими західніми „імперіялістами". Оборонець Поповіча представив листу 10-х інших свідків, яких він просив викликати, але суддя відкинув його прохання і, крім адвоката, не допустив нікого, що хотів свідчити в користь Поповіча. Сам Поповіч після закінчення процесу заявив, що він цілком не здивований такими поведенням суду, бо якщо прокуратор міг домогтися, щоб влаштувати таку розправу, то він напевно міг також поставити свою вимогу щодо засуду.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ПОМЕРЛА ОКСАНА ПРИПЛЕСЬ

Ню Йорк. — У четвер, 12 ц.м. померла несподівано Оксана Приплесь, вдова по недавно померлому видатному діячеві Миколі Приплесеві. Про Панахиду й похорон буде пізніше повідомлення.

НЮАРК ВШАНУЄ УКРАЇНСЬКУ ЖІНКУ

Ірвінґтон, Н.Дж. — Місцевий Відділ Об'єднання Жінок ОЧСУ влаштовує тут в неділю, 14-го березня ц.р. о год. 5-й по полудні в залі Українського Народного Дому, 140 Проспект евеню, Свято в пошану української жінки. В програмі свята виступатимуть: письменниця Алла Давиденко — святочне слово; Валя Калин, Іванна Кононів, вокальне тріо СУМА з Філядельфії „Соловейки" (мистецький керівник проф. Зоя Маркович), Наталка Лазірко — танцюристка, старші юначки СУМА з Нюарку-Ірвінґтону, хореограф Рома Прийма, фортепіяновий супровід: проф. Зоя Маркович і Тарас Левицький.

СВЯТО Т. ШЕВЧЕНКА В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Сити, Н.Дж. — Заходами місцевого Відділу УККА тут в неділю, 14-го березня ц.р. о год. 4-й по полудні у великій залі УНДому відбудеться Свято в пошану Тараса Шевченка, у програмі якого візьмуть участь: проф. д-р Євген Федоренко — доповідь; хор 71 Відділу СУА під диригентурою інж. Д. Олійника — солістка Віра Яворська, при фортепіяні Надія Яворська; рецитація Євгенія Рубчак; квартет бандуристів (Т. Шкварко, С. Палка, В. Васьків, Р. Левицький) та діти місцевої Школи Українознавства.

ВИСТАВКА АКВАРЕЛЬ ОЛЕКСИ ГРИЩЕНКА

Заходами Фундації Олекси Грищенка, найвидатнішого і найстаршого віком сучасного українського мистця-маляра,, відбудеться у днях 13-20 березня ц.р. у залях Українського Інституту Америки виставка акварель і літографій Олекси Грищенка, — які вперше будуть доступні для широкого кола глядачів в ЗСА. Виставка відкрита щоденно — крім понеділка — в годинах 3 до 6 по полудні.

„КОНҐРЕСОВІ ВІСТІ"

В останньому числі „Конґресових Вістей" за лютий-березень ц.р. трапилися дві друкарські помилки, що їх спростовуємо. У Звідомленні із Збірки УНФонду на 1975 рік, у „Списку Відділів УККА, які зібрали по 100 дол. і більше", подано помилкову суму, що її зібрав Елізабет, Н.Дж. Має бути: 1.110 дол. за рік 1974, і 1,650 за рік 1975. — „У „Реєстрі деяких місцевостей, де відбулося святкування Січневих роковин", — помилково двічі названо Байон. Перед місцевістю „Боффало" повинно бути: „Бостон, Месс. Святкування зорганізували і перевели голова Відділу УККА інж. Конрад Гусак та референт зовнішніх зв'язків Орест Щудлюк".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Американський консулят у Києві

Створення у Києві американського консуляту в заміну за совєтський консулят у Сан Франсіско, це — за давнім домовленням — давно рішена справа. Її здійснення проволікається лише тому, що Совєти штучно зволікають і проволікають, прикриваючись неповажним викрутом, що нібн годі віднайти відповідний будинок чи відповідну площу під будову такого будинку. Проте кінець такій забаві мусить прийти і нас цікавить щось інше, куди поважніше і глибше: завдання такої американської державної станиці в столиці України та можливості, як найкраще те завдання виконати.

Хоча консуляти не є тотожними з амбасадами і не мають завдань дипломатичного характеру, а радше мають сприяти торговельним зв'язкам і ладнати такі формальні справи, як комунікація, проте нема сумніву, що така державна станиця мусить познайомитись з країною, в якій діє, і з народом, серед якого діє. І тому для нас, українців, не тільки для вільних українців у діяспорі, а й у першій мірі для тих, що заселюють велику і широку українську землю найважливіше те, щоби всі службовики того консуляту в Києві знали минуле України, її долю й недолю, щоби вони знали географію і демографію України, щоби вони знали про прастару культуру українського народу, про спільність тієї культури з Заходом, про природні скарби української землі, але й про скарби українського духа і в першу чергу знали українську мову. Нам важливо те, щоби той гурт американських урядовців на всіх ступнях, від найвищого до найнижчого, який урядуватиме у Києві, сам познайомився із правдою про Україну в минулому і сучасному і став інформатором тієї правди для своїх зверхників в американській амбасаді у Москві й Державному департаменті у Вашінґтоні. Тому було б дуже прикро і шкідливо — одинаково для України як Америки — коли б персонал американського консуляту у Києві не був згори так формований, щоби це були дійсно люди відповідальні на відповідальних постах, — щоб вони їхали вже з Америки до Києва із знанням „абв" про Україну, а не щоб вивчали те „абв" просто в Україні.

По цій лінії йшов теж запит головного предсідника УНСоюзу Йосипа Лисогора до президента Форда при зустрічі з ним у минулий вівторок у Білому Домі. В Америці є вже великий потенціял американських громадян українського роду, — людей з високою освітою, із знанням кількох мов, із фаховим знанням економіки і всього того, що потрібне, щоби бути добрим урядовцем консуляту у Києві. Найкраще черпати з того людського потенціялу, а не шукати за людьми, які щойно будуть вчитися того, що вже знають наші люди.

Клопоти Москви і Вашінґтону

Згідно з оцінкою західніх політичних аналітиків, „сварка" в комуністичному таборі і становище, яке останньо зайняли західні комуністичні партії, зокрема французька, італійська, британська і до певної міри еспанська, стало причиною клопотів не тільки для Москви, яка, використовуючи всі засоби, намагалася зберегти єдність в комуністичному таборі під своїм диктатом, але також для уряду ЗСА у Вашінґтоні. Підкресленням своєї незалежности від московського центру, запереченням існування „пролетарського інтернаціоналізму", форсуванням, може навіть з пропагандивних мотивів, так званої концепції „історичного компромісу" — комуністичні партії Заходу без сумніву шкодять Москві і підривають престиж Кремля у вільних країнах світу. Але рівночасно вони, здобувши для себе місце в політичному світі на Заході, на довшу мету становитимуть дуже поважну загрозу для нього, і можуть довести до підірвання цілої оборонної структури Заходу, головно Північно-Атлантійського Оборонного Пакту (НАТО), Европейської Господарської Спільноти, чи хоч би льокальних міждержавних військових договорів в Европі. Прийшовши до влади і обмеживши державні витрати на оборону, комуністи дуже легко можуть знищити те, що досьогодні було заборолом проти комуністичної загрози і це вони зроблять не шляхом насильства, а цілком леґальними нібн демократичними способами, почерез голосування в парляментах.

Тому не слід дивуватися скептицизмові американських політичних діячів, які квестіонують щирість заяв комуністичних лідерів, а деякі з них називають ці заяви „тактичним маневром", який повинен забезпечити їм піддержку у виборах, щоб, здобувши її, повернутися до старої і твердої політичної лінії, позбуваючись із своїх рядів „незалежних" і нав'язуючи „добросусідські зв'язки" із Совєтським Союзом. Превентивним заходом, який мав би припинити цей „процес єднання" европейських соціялістів з комуністами, були розмови американських амбасадорів в европейських країнах з поодинокими лідерами соціялістичних партій, які ініціював Державний департамент та особисто Генрі Кіссінджер.

Проте не відомо, як розвинуться події і як далеко сягатиме „історичний компроміс" західніх комуністів, але одно певне: там немає щирости. Доказом може послужити не[illegible] атака лівих французів на пересторогу ген. А. Гейґа, головнокомандуючого збройними силами НАТО. І тому американські передбачливі запобігливі старання треба тільки привітати.

Людмила Волянська

З ПРОБЛЕМ ПРЕСИ І ЖУРНАЛІСТИКИ

Не гаразд було б збути таку подію, як 10-ті Загальні Збори Спілки Українських Журналістів Америки, лише скупим хронікарським повідомленням про перевибір Управи, хоч і в ньому новина, бож уперше в історії Спілки, яка заснована в 1952 році, очолила її жінка - журналістка. На Зборах заторкувано проблематику, яка заслуговує на ширшу увагу.

Два роки тому, після 9-их Зборів, писала „Свобода" в редакційній статті про завдання СУЖА: „На цьому місці нас у першій мірі цікавить питання справді ефективної ролі СУЖА, як професійної організації, завданням якої повинно бути не тільки втримування товариських контактів між нашими журналістами, але також дбання про рівень нашої преси, про перестерігання постанов Кодексу журналістичної етики та водночас активне зацікавлення умовами праці українського журналіста. З другого боку, в нашій дійсності незвичайно важливою справою є застанова і заходи над поповненням рядів українських журналістів. Відхід від активної журналістичної і редакційної праці старших віком журналістів, що особливо стало помітним в останньому часі, брак відповідного поповнення, у висліді чого деякі газети знайшлися без належно кваліфікованих працівників пера, змінені вимоги і потреби нашого громадянства у зв'язку з далекойдучими демографічними змінами на відтинку усього нашого поселення на північно - американському континенті, — все це вимагає уваги ,аналізи і випрацювання конкретного пляну діяльности з врахуванням можливостей ближчого і дальшого майбутнього".

Десяті Загальні Збори саме й заторкнули цю вищезгадану тематику. Вже у вступних заввагах голови СУЖА намічувалося теми для майбутніх дискутантів: поле нашої діяльности корчиться, старші працівники пера відходять і їх нема ким заступити... Молоде покоління і те, що прийде по ньому — не знати кого воно видасть з себе... Нема лідерів у громаді, але й наша преса радше інформаційного, а не керівного характеру... Як виглядає українська преса — український журналістичний світ? Чому стільки професійних сил стоять осторонь своєї станової організації (легковажність, чи опортуністичний підхід?). Чому так тяжко зорганізувати Секцію молодих журналістів? Чи СУЖА є дійсно професійною організацією? Чому навіть тісніший зв'язок поміж журналістами двох цих сумежних країн — ЗСА і Канади — послабився зі смертю Нестора Ріпецького? Такі турботливі думки спонукували до призадуми й дискусії. А справа об'єднання „Слова" і СУЖА?

Гість із Філядельфії, письменник і журналіст, голова „Слова" Остап Тарнавський, вітаючи Збори, висловився проти концепції об'єднання організацій „Слово" і СУЖА, бо на його думку, поле дії журналістів ідеологічне, поле дії письменника — мистецьке. Для перших потрібно холодного розуму, перевірки фактів, точности, для других — почування, фантазії, вільного польоту уяви. Потерпіли б обидві сторони від такого об'єднання, бо письменник губить себе в журналістиці, а журналіст нічого не скористає. Тримаючи ж високо ідеологічний сектор, мають зростати і публіцисти з журналістичних лав. Тут промовець чомусь обмежив число публіцистів до двох імен: Дмитра Донцова і Миколи Шлемкевича, обох уже померлих, — чим звузив помітно чимале число колишніх журналістів - публіцистів та недоглянув приявних на залі Івана Кедрина і д-ра Мирослава Прокопа, щоб згадати тільки двох...

Коли справа об'єднання „Слова" і СУЖА є справою чисто теоретичною, то редактор Олександер Луцький з Філядельфії говорив про тіснішу співдію СУЖА і СУЖ Канади, а також про відділи чи філії СУЖА в містах, де є хоч кілька журналістів. Для пожвавлення праці Спілки, на його думку, додатньо вплинула б і періодична поява „Українського Журналіста", хоча б з нагоди визначних подій американського і українського 200-100-ліття. Згадуючи про 200-ліття ЗСА, він уважає, що СУЖА повинна мати більший вгляд у справу видання збірника, присвяченого цьому ювілеєві. Також звернено увагу, що за останньої Управи появилася книжка Юрія Л. Тернопільського „Українська преса з перспективи 150-ліття" під фірмою СУЖА ,але коштом приявного дир. Маріяна Коця. Дир. М. Коць заторкнув повторно мартирологію найвизначнішого сьогодні журналіста - дисидента, політв'язня Вячеслава Чорновола.

Відомий із своєї відданости справі Патріярхату д-р Роман Осінчук не міг не сказати кілька полум'яних слів про занедбування українською пресою проблем Церкви, підкреслюючи, що Церква — це справа не лише суспільна, але всенаціональна. Він апелював до „різьбарів людських душ" — журналістів, щоб вони не цуралися релігійної і церковної тематики. Зате завваги інших дискутантів про „політруків" в українських редакціях піддали, як вважає ред. І. Кедрин, під сумнів їхню обізнаність з дійсним станом нашої преси. Тут у нас нема „політичної цензури" в українських вільних часописах, але й не існує взагалі ідеально „незалежної" преси, бо кожний у світі часопис залежний від свого видавця і редактора.

Також така станова організація, як СУЖА не може розв'язати нерозв'язальну проблему мішаних подруж, що її порушив ред. Іван Дурбак, але він мав правду, коли згадав про журналістичну етику, що деякі українські газети не шанують Кодексу етики українського журналіста.

Коли дуже пробоєво звучали виступи деяких колеґ, то ред. Орест Питляр вдарив у примирливу товариську струну, дораджуючи потребу частіших і тісніших зустрічей журналістів, подаючи за приклад жінок із Союзу Українок. Він правильно вказав на потребу, щоби журналісти бодай з вигляду знали одні одних. Рацію мав теж д-р Василь Верган, коли нарікав на відсутність представників преси на щорічному „Балі Преси" у Філядельфії: їх начебто було в цьому році всього... чотири).

На зборах прочитано цікавий лист ред. Ярослава Шав'яка з Вашінґтону: коли на основі тільки одного числа „Українського Журналіста" Конґресова Бібліотека надала йому окреме число в своєму Каталозі, то треба вислати туди комплект і продовжувати видання „У. Ж.". Ред. Л. Волянська поінформувала, що голова СУЖ Канади Василь Дідюк висловив пані Оксані Сосновській готовість в разі потреби фінансувати 13-те число „Українського Журналіста".

У короткій ,але глибокій змістом промові заторкнув проблематику преси і журналістики голова Президії Зборів д-р Мирослав Прокоп з великою турботою про наше майбутнє. Він казав, що ми, як Спілка журналістів, є лише однією частиною чогось ширшого і більшого. Наше життя, життя і дія українського вільного слова можливе і мислиме лише в сполуці з громадою тут і українським народом там. Над нами лежить величезна відповідальність за долю українського друкованого слова при усвідомленні, що вільного українського слова на Україні нема.

Вже 12 років тому, бо в перші роковини смерти Василя Симоненка, критик-дисидент Іван Дзюба піддав критиці українську підсовєтську пресу, закинувши, навіть в той час „відлиги", „Літературній Україні" брак культури, бо вона і тоді була на рівні „районової стінної газети". А в 1964-му році адже з'явився Самвидав, шестидесятники! Від того часу справи ще погіршились. Там цілковитий

(Закінчення на стор. 4-ій)

Остап Сокольський

ВІДЗНАЧУВАННЯ ЗАСЛУЖЕНИХ ОСІБ

Дискусійна стаття

Від часу до часу читаємо в українській пресі про відзначення наших провідних громадян чи навіть чужинців за їхні заслуги для української справи.

Так нагородив Восьмий Конґрес УККА „Шевченківською Грамотою Волі" конґресмена Дервінського („Свобода" 17 січня 1975 р.), а Колеґія Шевченківської Медалі на Конґресі Українців Канади відзначила Шевченківською Медалею Високопреосвященного Владику Максима Германюка і інших („Новий Шлях" 30 листопада 1974). Або Об'єднання Жінок ОЧСУ вручили медалю княгині Ольги конґресменові Дж. Бучанові („Гомін України" 8 лютого 1974 р.), а Делеґатський З'їзд Дивізійників ЗСА наділив медалею св. Архистратига Михаїла (посмертно) св. п. Дмитра Палієва і редакторів Івана Кедрина („Вісті Комбатанта") Антона Драґана („Свобода"), Лева Шанковського („Америка"), Василя Вергана („Народна Воля") („Свобода 13 жовтня 1973 р.), або в Едмонтоні під час святкувань 25-ліття Пластової Станиці наділено медалею св. Юрія пані Марійку Дитиняк за її віддану працю в Пласті.

І це дуже добре. Ці й інші особи своєю працею та самопосвятою заслужили самі у нас на те, щоб ми ще за життя їхнього публічно відзначили їхні заслуги і сказали СПАСИБІ ВАМ.

Але на нещастя, читаємо теж, що Шевченківську відзнаку надають теж за пожертвування певної грошової суми на якийсь там фонд, а це вже витворює почуття маловажности відзначених нашими центральними установами осіб, які довгі роки чи навіть своє життя посвятили громадській праці.

Також, саме відзначування медалями і відзнаками не завжди згідне з прийнятими засадами і приписами. Немає правильника черґування таких відзнак.Все ж, немає найменшого сумніву, що сьогодні серед української громади в діяспорі існує потреба відзначування осіб за їхні особливі заслуги і то не тільки осіб українського роду, але й чужинців, які в особливий спосіб прислужилися українській справі у різних ділянках нашого громадського і політичного життя.

Всі держави, не тільки Совєтський Союз, відзначують своїх заслужених осіб і навіть Канада, яка не мала власної системи відзначувань осіб за їхні заслуги впровадила Орден Канади і Орден Заслуги в 1967 році століття Канади.

Ми одні з тих винятків, які навіть у часі нашої державности не спромоглися впровадити хоча б системи бойових відзначень, а задовольнилися дозволом на ношення бойових відзначень наданих іншими державами, — що є річчю дуже дискусійною серед наших комбатантів.

Не існує в нас якась офіційна, устійнена система відзначування заслужених осіб. Відзначуємо людей без загально обов'язуючого правильника чи методи відзначування, а так прямо доривочно — коли зайде потреба чи нагода.

Верховним громадським органом, який нас сьогодні всіх об'єднує, є Світовий Конґрес Вільних Українців, і саме Секретаріятові СКВУ треба зайнятися справою створення Орденської Ради, ціллю якої було б наділювання заслужених осіб відповідними медалями чи хрестами. Не йдеться тут про звичайні відзначення осіб даної організації, групи чи установи, а про особливе, про найвище відзначення. Идеться про відзначення, яке могла б надати тільки всеукраїнська установа.

Багато вже відійшло від нас із тих, яких ми повинні були відзначити, а є ще багато таких - вже на схилі віку, чи то військовиків з визвольних змагань (що їх чимало дістали вже медалі й відзначення), чи піонерів — громадських діячів таки тут серед поселенців Нового Світу, які дали нам такі сильні основи під будову нашого сучасного громадського життя. Прийшов найвищий час віддати шану цим заслуженим, за їхній труд, за їхню відвагу, за їхню самовідданість.

З уваги на це варто б Секретаріятові Світового Конґресу Вільних Українців створити комісію, яка зайнялась би підготовленням і сформленням правильника орденських відзначень. Потрібно було б створити Орденську Раду, в склад якої входили б найбільш заслужені та найбільш шановані українці, і вони під кінець кожного року повідомляли б відповідним пресовим комунікатом список осіб, наділених орденськими відзначеннями в даному році. Формальність вручення таких відзнак могла б відбуватися під час Святкувань Державности — у річницю наших славетних Універсалів. Звичайно, відзначування чужинців відбувалося б так, як і дотепер при відповідних обставинах чи святкуваннях.

Можна створити три категорії таких відзначень, при чому Орден Першої Категорії — це найвище відзначення—було б обмежене, напр., до максимум 100 осіб з тим, що в першому році найбільше можна б відзначити, скажім, 25 осіб, а після того 10 осіб річно. Таким чином важливість такого відзначення була б задержана в найвищому рівні.

Кожна організація, складовий член СКВУ, мала б право номінувати на ці відзначення осіб, подаючи інформації про заслуги номінованого, а Орденська Рада, перевіривши всі дані, винесла б свої постанови.

Але не в деталях тут справа, йдеться про те, що ми маємо обов'язок в особливий спосіб відзначити осіб, які своєю працею, своєю кров'ю і ділами для піднесення освіти чи культури, чи своїми заслугами для національної сравн чи відновлення нашої державности собі на це заслужили.

З НАШИХ БУДНІВ

Наш приятель

В останньому часі відійшло від нас навіки так багато рідних творців культури, що, оплакуючи їх, ми не вспіли б пом'янути добрим словом теж недавно померлого, великого приятеля українського народу, польського письменника і видатного шевченкознавця, Єжи Єнджеєвіча, що відійшов у вічність в Польщі, в листопаді 1975-го року.

Хто з нас не читав і не знає його прекрасної біографічної повісти про життя і творчість Тараса Шевченка, п. з. „Українські ночі, або родовід генія"?.. Знаю в самому Ню Йорку не одну культурну українську хату, в котрій книга Єнджеєвіча красується на полиці на почесному місці, поруч із „Кобзарем", — та й не тільки „красується" і припадає пилом, але й належить до найбільш почитних та улюблених лектур. Автор цих рядків признається грішним ділом, що до кількох хат сам приніс цю книгу, в характері ім'янинного чи уродинного дарунку. На одних ім'янинах, пригадую, зажартував собі з мене дотепний „Лісовий Чорт": „А що це ти, Іване, бавишся в полонізатора?.. Ворожу літературу пропагуєш?"

Ех, нехай нас Бог карає частіше такими „ворогами", як був покійний Єжи Єнджеєвіч! В „Українських ночах" він змалював портрет нашого Генія з такою любов'ю та пієтизмом, з такою глибокою мистецькою переконливістю і силою, що рівного йому либонь важко буде знайти в українській літературі, — не тільки біографічній, але й у красному письменстві. Мало того! З варшавського літературного журналу „Наша Культура" довідуємось, що Єжи Єнджеєвіч переклав на польську мову всю художню прозу Тараса Шевченка, два великі томи, разом понад 1,000 сторінок машинопису, — і майже до останнього свого віддиху побивався в Польському Видавничому Інституті, щоб пішла до друку перша частина цього монументального видання — повість „Мандрівка з приємністю і не без моралі". Виходить, що автор перекладу не діждався побачити цієї першої ластівки за свого життя.

В минулому році наша преса інформувала, що тут, на еміграції, вже виготовлений переклад „Українських ночей" на українську мову, що покійний Є. Єнджеєвіч був у живому контакті з перекладачем, переписувався з ним і дуже радів тим, що його книжка появиться хоч і на чужині, та в рідній мові Шевченка. Посмертним виданням цього перекладу сплатили б заокеанські українці великий борг вдячности щировідданому й випробуваному приятелеві українського народу та його культури, звеличникові слави нашого невмирущого Генія.

Ікер

Валентина Юрґенко

ДВІ МАТЕРІ

(Оповідання)

I

Софія так поринула у спогади, що й не помітила, як проминула вилицю, де жила її приятелька, в якої вона зупинилася на кілька днів. Отут же, на суміжній вулиці цього великого міста, жила колись і вона із своїм чоловіком і маленьким Андрійком. І, здається, була навіть щаслива, тільки щастя це так блискавично проминуло, а зате лихо чорним мороком насунулося на неї, на родину, події завихрилися, моторошні і невблаганні, як хуровина. Хоч і проминуло з того часу понад двадцять років, а спогади оживали в Софіїній уяві і вона бачила себе молодою матір'ю. Та де там! Хіба можна тепер пізнати в ній колишню веселу і струнку, чорняву Софійку?

Як чужа, йшла вона знайомими, але давно небаченими вулицями, подзьобаними війною, брела важкою ходою немолодої жінки, придавленої хворобами і життям. А найбільше, мабуть, самотою. Нема в неї тепер ні сина, ні чоловіка — одна, як палець, самасамісінька. Хіба ще приятелі з важких сибірських років, такі, як оця тутешня, що з ними ділила нескінченні дні жорстокого побуту і тяжкої невільничої праці. Софія й сама з дива не може вийти — як могла вона вижити, витримати ті десять років на засланні? Мабуть врятувала якась життєдайна сила, успадкована від батьків, та спортовий гарт замолоду та ще, певно, безмежна материнська любов до Андрійка. Скільки сліз пролила вона після розлуки з ним, після несподіваного брутального арешту і нелюдського вироку. За що судилася їй ця Голгофа? За те, що викладала українську мову, чи за те, що відкинула залицяння комуніста - директора і не хотіла зректися репресованого чоловіка? Формально обвинуватили у зв'язках з „ворогами народу". Хтось написав на неї донос і в закритому суді ніхто не хотів її й слухати.

Вже третій день Софія в місті. Приїхала на світанку і шкода було так рано будити приятельку. І тоді ж пішла вона блукати вулицями. Ось будинок, де Андрійко побачив світ... А трохи далі — ДОПР, — в'язниця, з якої довелося Софії випроваджувати в далеку дорогу чоловіка. Пригадала, як ішла обіч дороги втомлена, з немовлям на руках...

Наплакалася, ідучи порожніми вулицями, і ніби легше стало А втім, чи справді легше? Спогади напливали невідступно й снувалися далі. Софія, як зараз, до дрібниць пам'ятає все, що було потім. Після Панасового арешту лишилася вона, як риба на льоду, з маленьким Андрійком. Дещо допомагали чужі люди ось такі, як її колишня господиня дому, тітка Галя. Вона дуже любила Андрійка і в неї Софія залишала дитину вечорами. Потім звільнили її з школи, як дружину репресованого „ворога народу", вона, побиваючись, шукала будь - якої праці. Годувала сина грудьми і виснажилася докраю. Був це голодний тридцять третій рік, коли виголоджені й опухлі селяни, старі й діти, облягали місто і встеляли базарі й околиці своїми трупами. Ледве влаштувалася на великому заводі, щоб дістати більші приділи хліба на картки, вмістила Андрійка до дитячих ясел і так тягнула ярмо понад два роки. Турбувалася Панасовою долею, зрідка надсилала йому пакунки із сухарями, білизну та ще знімки малого Андрійка.

Тільки й щастя мала тоді в синові, хоча й хворів він часто, і просиджувала над ним тривожними ночами. Ще й тепер відчувала тепло його маленьких ручок, що розмазували сльози на її обличчі.

Ось і сьогодні не змогла опертися спокусі, проходячи мимо тих ясел, куди носила Андрійка, увійшла всередину. Навіть стілець, хоча й інший, стояв на тому місці, де вона колись роздягала й одягала дитину. Вийшла на вулицю і розридалася, не сила їй вже було стримувати себе. Де ж він, її синочок, люба дитина, що довгі, тяжкі роки світила маяком, і тільки думка про нього зігрівала її душу?

Про Панаса, свого чоловіка, намагалася не думати. Відбувши три роки заслання, він повернувся і вони збиралися десь виїхати, далі від „недремного ока". А тут, як грім з неба, вночі забрали її, Софію, запроторили аж у Тайшет, біля Іркутська, за кілька тисяч кілометрів від дому... Спочатку не було й листів, тільки відчай і розпука та сльози - сльози, якими вона обливалася без сонними ночами, а потім жила тільки листами від чоловіка і скупими рядками про сина.

Панас, опинившись із малим Андрійком, перше вдався по допомогу до знайомих, не маючи рідні, потім віддав хлоп'я до дитячого садку, а пізніше якась сусідка Антоніна погодилася його доглядати і „прив'язалася до дитини, як до рідної" — так писав їй Панас. Листи від нього стали приходити до Софії все рідше, а нарешті одна стара приятелька написала їй, що „Панас уже жениться і знайшов для Андрійка нову маму", не маючи надії на Софіїн поворот.

Ні, краще не згадувати, що було потім! Софія в розпуці, втративши глузд, написала чоловікові образливого листа, перестала йому відповідати і зв'язок між ними тимчасово увірвався. А тут, як на горе, перевезли її до іншого концтабору. Панас ніби пробував її розшукувати, але всі його спроби пішли намарне. Після того, він, влаштувавшись за містом, виїхав разом з Андрійком і Антоніною.

(Продовження буде)

Звичайні Загальні Збори Відділу ОУА „Самопоміч"

у НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

— відбудуться —

у неділю, 28 березня 1976 р.

в год. 12:30 по пол. в ДОМІВЦІ ВІДДІЛУ
98 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

із звичайним порядком нарад Річних Загальних Зборів і вибором делеґатів на Загальний З'їзд Делеґатів

ОУА „САМОПОМІЧ".

Увага: Якщо в означеній годині не явиться вимагане статутом число управнених до участі у зборах членів, збори почнуться 30 мінут пізніше без уваги на число приявних.

За Управу Відділу:

Богдан Ластовецький, голова — Станислав Сендецький, секретар

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

Наукове Засідання

КОМІСІЇ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКИХ ВІДНОСИН

Доповіді:

Мґр КОНСТАНТИН ЗЕЛЕНКО: „Українсько - польські відносини — синтеза минулого і перспективи на майбутнє".

Проф. ТАРАС ГУНЧАК: „Галичина в політиці польсько-лондонського уряду в 1943-45 роках".

Засідання відбудеться

в СУБОТУ, 20 БЕРЕЗНЯ 1976 р. о 2 год. по пол.
в БУДИНКУ АКАДЕМІЇ
206 Вест 100-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

в Нюарку, Н. Дж.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

— відбудуться —

в суботу, 20 березня 1976 р.

в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ при 140 Проспект Аве., ІРВІНҐТОН, Н. Дж.

Початок о год. 6-ій по пол.

До участи в зборах зобов'язані предсідники, секретарі, касири і делеґати Конвенції наступних Відділів:

3, 14, 27, 37, 43, 65, 76, 133, 142, 152, 172, 214, 219, 234, 272, 306, 322, 340, 371, 413, 459, 490.

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Відкриття і вибір президії зборів;
2. Відчитання протоколу попередніх Річних Зборів;
3. Звіти уступаючої Управи: голови, секретаря і касира;
4. Звіти Контрольної Комісії;
5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі;
6. Доповідь ВОЛОДИМИРА СОХАНА.
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
8. СХВАЛЕННЯ ПЛЯНУ ПРАЦІ НА 1976 Р.
9. Обговорення організаційної кампанії;
10. Внески, запити, закриття зборів.

В Зборах візьмуть участь:

ВОЛОДИМИР СОХАН, головний секретар,
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обл. організатор

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Юліян Баранюк, голова

Володимир Шпирка, гол. Кон. Комісії — Д-р Леонард Луценко, секретар

Піттсбурґ і Зах. Пенсильвенія!

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ ПІТТСБУРҐУ І ЗАХІДНЬОЇ ПЕНСИЛЬВЕНІЇ

повідомляє, що

в неділю, 28 березня 1976 р.

о год. 3-ій по пол.

в залі дому 161 Відділу УНС
600 Ґленвуд Авеню, ЕМБРИДЖ, Па.

— відбудуться —

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ

в яких обов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, Відділові Делеґати та Урядники таких Відділів УНС:

24, 41, 53, 56, 63, 91, 96, 109, 113, 120, 126, 132, 161, 264, 276, 296, 338 і 481.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття;
2. Відчитання протоколу з попередніх Зборів;
3. Вибір Президії для переведення Зборів;
4. Звіти урядників Окружного Комітету;
5. Питання і дискусії над звітами;
5. Уділення вотуму довір'я;
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
8. Плян праці Округи на 1976 рік;
9. Доповідь головного предс. ЙОСИПА ЛИСОГОРА;
10. Дискусія та ухвали;
11. Закриття Зборів.

У Зборах візьмуть участь:

ЙОСИП ЛИСОГІР, гол. предсідник УНС
АНДРІЙ ДЖУЛА, головний радний УНС

ЗА ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

Карло Сачко, голова

Петро Кочірка, касир — Микола Сивий, секретар

ВІД ВІДДІЛУ УККА В НЮ ЙОРКУ

Комітет для вшанування 200-ліття Американської Революції та 100-ліття Українського Поселення в ЗСА, що діє від Комітету Об'єднаних Українсько - Американських Організацій — відділ УККА в Ню Йорку повідомляє, що він заплянував такі Святкування: 1) 14, 15, 16 травня 1976 р. Великий Ярмарок на сьомій вул. в Ню Йорку. 2) 17 жовтня — Велика маніфестація на 5-ій евеню, та Браєн Парку. 3) 21 листопада — Великий Концерт в Ситі Сентер. Комітет просить всі Організації та Установи здержатисявід будь-якої іншої імпрези в своїй околиці та взяти активну участь в цих святкуваннях в Ню Йорку.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИЧНОЇ ФУНДАЦІЇ

Інформації про цю неприбуткову інституцію в системі Ради в Справах Культури Світового Конґресу Вільних Українців дає

д-р Б. Каранович — тел. (201) 375-5689

Dr. B. Karanowycz 174 Stuyvesant Ave., Newark, N.J. 07106

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ ЩАДНИЦІ

„ТРИЗУБ" в Нюарку, Н. Дж.

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

РІЧНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ ЩАДНИЦІ

відбудуться

дня 25-го березня 1976 року

о год. 2:30 по пол.

при 760 Clinton Avenue, NEWARK, N.J.

На порядку нарад: протокол з минулорічних зборів, звіт з діяльности управи та вибір 3-ох членів дирекції.

TRIDENT SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

Main Office: 760 Clinton Avenue, Newark, N.J. 07108, (201) 371-1120

Branch Office: 700 Sanford Avenue, Newark, N.J. 07106, (201) 372-0303

Відділи УНСоюзу Басейну Твердого Вугілля!

В неділю, 28 березня 1976 р.

о год. 2-ій по полудні

в ЗАЛІ УКР. КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ
227 Н. Шамокін вул., ШАМОКІН, Па.

— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС

в яких повинні взяти участь Урядовці, Конвенційні Делеґати та Представники наступних Відділів УНСоюзу:

Бервик 164, 333	Мек Аду 7
Централія 90	Майнерсвил 78, 129, 265
Колдейл 201	Мт. Кармел 2
Френквил 242, 382	Норттумберленд 357
Фріленд 429	Шамокін 1
Гезлетон 85	Шенандоаг 98
Магоней Ситі 305	Ст. Клер 9, 31, 228

В ПРОГРАМІ:

1. Звіти Окружної Управи і дискусія;
2. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
3. Доповідь заст. головного предсідника Д-ра ІВАНА ФЛИСА
4. Обговорення і схвалення пляну праці Округи на 1976 рік.

У Зборах візьме участь —

Д-р ІВАН ФЛИС, заст. гол. предсідника УНС

Михайло Гентош, почесний голова — Тимко Бутрей, голова

Адольф Словік, касир — Олена Словік, секретар

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНС

Перт Амбойської Округи

повідомляє, що

в неділю, 21 березня 1976 р.

година 3:30 по пол.

в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 766 Стейт вул., ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж.

— відбудуться —

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Перт Амбойської Округи УНСоюзу

НА ПОРЯДКУ ДНЯ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Вибір Президії.
3. Вибір Номінаційної Комісії.
4. Прийняття протоколу з попередніх загальних зборів.
5. Звіти членів Управи і Контрольної Комісії.
6. Дискусія над звітами.
7. Уділення абсолюторії управі.
8. Доповідь МАРІЇ ДУШНИК.
9. Вибір Управи і Контрольної Комісії на 1976 рік.
10. Привіти, внесення і побажання.
11. Закриття зборів.

До участи в зборах зобов'язані всі предсідники, секретарі, їх заступники, касири, організатори і конвенційні делеґати слідуючих Відділів УНС:

104, 155, 168, 209, 294, 312, 332, 342, 344, 349, 353, 372.

У ЗБОРАХ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ:

МАРІЯ ДУШНИК, заст. головного предсідника,
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обл. організатор.

Преосвященний Архиєпископ Марко, почесний голова

Михайло Фединишин, предсідник

Іван Бабин, касир — Іван Рачинський, секретар

СЕНАТОР ЮЗИК...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

сусідніми державами, а опісля окупував ті держави. Він підписував обіцянки не провадити підривної діяльности в країнах, з якими хотів нав'язати «приязні зв'язки», а тоді цинічно не додержував цих обіцянок... Я поважно сумніваюся, чи в цілій історії людства будь-яка велика країна встановила такий рекорд віроломства як ця (СССР) протягом такого короткого часу".

Сенатор Юзик тоді описав напад СССР на Фінляндію в 1939-му році, союз Москви з нацистською Німеччиною, окупацію і приєднання до СССР Балтійських держав, як також насильне встановлення контрольованих Москвою комуністичних режимів в Польщі, Румунії, Болгарії та Чехо-Словаччині. Він сказав, що іронією долі є те, що власне в Гельсінках, які в 1939-му році хоробро боронилися проти совєтської агресії, була підписана в 1975-му році Декларація, якою Москва старалася здобути апробату Заходу на совєтські завоювання в Східній Европі.

Сенатор Павло Юзик заявив, що СССР вже від кінця Другої світової війни старався скликати таку конференцію, на якій Захід визнав би нові кордони в Східній Европі та погодився б із совєтською домінацією в тій частині світу. Сенатор сказав, що така конференція мала бути складовою частиною загального пляну щодо завоювання світу. Він згадав про свідчення генерал-майора Яна Сейни, високопоставленого діяча в комуністичній Чехо-Словаччині, який втік на Захід у лютому 1968-го року. Генерал Сейна, який брав участь в тайних нарадах лідерів Варшавського Пакту, перевіз на Захід багато документів, між ними один, який був випрацьований під наглядом Леоніда Брежнєва в 1965-му році і який є стратегічним пляном щодо послаблення і остаточного завоювання Заходу.

Держави Варшавського Пакту, під проводом СССР, поділили свій плян відносно Заходу на 4 фази. Під час першої фази, яка тривала від 1956 до 1959-го року, тобто ще за володіння Нікіти Хрущова, комуністичний бльок мав за завдання послабити Захід обіцянками „мирного співіснування" та мильними твердженнями, що комуністи хочуть „економічних, а не мілітарних конфронтацій".

Друга фаза охоплювала роки 1960-1972, під час яких комуністичний бльок мав посилити старання роз'єднати країни Заходу, наприклад, використати непорозуміння між Францією та іншими державами НАТО, а в той самий час ізолювати ЗСА від Европи та підтримувати в Америці різні внутрішні заворушення. Тим часом Варшавський Пакт скріплював би свою мілітарну силу.

Під час третьої фази, яка мала тривати від 1973-го до 1985-го років, Варшавський бльок мав добитися „повної деморалізації Заходу". В той час СССР мав також старатися нібито шляхом „приязні та співпраці" здобути економічну та технологічну перевагу над ЗСА. Крім того, мали бути пороблені всі старання мілітарно послабити Захід, зокрема держави НАТО, наприклад, довести до зменшення кількости американських вояків в Европі тощо.

Четверта фаза мала розпочатися десь в кінці 1980-их років, коли передбачувалося, що в ЗСА до влади прийдуть „прогресивні й миролюбні сили". До того часу Америка була б вже ізольована від Европи та мілітарно й економічно послаблена. Тоді держави Варшавського Пакту ще більше збільшили б свою продукцію зброї і здобули б перевагу для комуністичного табору.

Генерал Ян Сейна твердить — заявив сенатор Юзик, — що Совєтський Союз та його сателіти і сьогодні продовжують додержуватися цього пляну і поступенно переводять його в життя. Гельсінкська Декларація, яка приносить багато більше користи для комуністичного бльоку, ніж для Заходу, є частиною того пляну.

Далі сенатор Юзик вичислив ряд визначних діячів з різних країн світу, які критично висловлюються про цю Декларацію, а також згадав, що проти неї перестерігали Александер Солженіцин і Андрей Сахаров, які добре знають ментальність совєтських лідерів. Згадав він також про те, що комуністичний Китай рівнож неґативно оцінив Гельсінкську Декларацію, заявляючи, що вона сприяє поширенню совєтської гегемонії.

Сенатор Юзик заявив на сесії канадського Сенату, що Гельсінкська Декларація не спричиниться до полегшення долі громадян СССР, бо Москва вже від підписання Декларації кілька разів доказала, що не плянує додержуватися постанов, які стосуються людських прав. Всі петиції в справі людських прав Москва відкидає як „вмішування у внутрішні справи Совєтського Союзу". Наприклад, совєтська амбасада в Оттаві відіслала петицію 86-ох канадських законодавців, які просили совєтський уряд дозволити Андреєві Сахарову їхати до Осльо, Норвегія, щоб він міг власноручно одержати Нобелівську нагороду миру. Совєтська амбасада твердила, що така петиція є „вмішуванням однієї держави у внутрішні справи іншої". На це канадські законодавці відповіли, що вони не є „держави", а індивідуальні особи і якщо Гельсінкська Декларація забороняє індивідуальним особам цікавитися долею людей в інших країнах, то постанови цієї Декларації щодо людських прав і свобід не варта паперу на якім вони написані.

Сенатор Юзик також заторкнув справу детанту, вказуючи, що в час коли СССР безперервно говорить про потребу міжнародного відпруження, то в той самий час мілітарно вмішується в громадянську війну в Анголі. Покликуючись на слова Йозефа Лунса, генерального секретаря НАТО, сенатор Юзик заявив, що тоді, коли Захід думає, що детант має довести до світової співпраці, то держави Варшавського Пакту використовують детант для скріплення своєї мілітарної сили та для поширення своїх впливів. Генеральний секретар НАТО перестерігав, що Совєтський Союз готовий вжити свою мілітарну силу проти країн Західньої Европи, а після упадку Европи не встоять довго ЗСА та Канада.

Сенатор Юзик поінформував, що 21-ша Асемблея НАТО, яка проходила в Копенгаґені в кінці вересня 1975 року, закликала членів цієї організації присвячувати увагу, щоб постанови Гельсінкської Декларації, які стосуються людських прав, були придержані в усіх країнах світу.

На закінчення своєї промови в канадському Сенаті сенатор Юзик повторив свій заклик, виголошений ним вперше в грудні 1975-го, а саме, що Канада мусить піддержувати НАТО, бо ця організація є забороло свободи і демократії в світі, головною обороною проти аґресії з боку тоталітарних, імперіялістичних потуг. Він перестерігав, що Совєтський Союз безперервно скріплює свою мілітарну силу і тому мілітарна потужність держав НАТО також мусить бути скріплена, бо Захід мусить бути готовий за всіляку евентуальність.

Детройтський Окружний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

звіт більш потішаючим, а секретарів закликав виявити більше запалу у приєднюванні нових членів для Українського Народного Союзу в б. році.

На зборах був приявний представник Головного Уряду УНСоюзу адвокат Іван О. Флис, віце-президент, який дав звіт про різні заходи, зроблені УНСоюзом, у 1975 році у різних площинах його діяльности. Фінансово майно УНСоюзу перевищило 40 мільйонів долярів перший раз в історії Союзу. Протягом того самого часу, збірки й вплати внесків перевищили 3 мільйони, хоча УНСоюз втратив на-чисто 957 членів, а це означає, що наші нові члени забезпечуються на вищі суми, як це було давніше. Він перестеріг членство проти існуючої небезпеки зменшення кількости членів за чергою протягом двох останніх років, порівнюючи УНСоюз до людського організму,, а нових членів до доливу нової крови, яка потрібна для підтримування життя. І якщо нові члени не будуть прибувати до організації, УНСоюз занепадатиме і згине, як людський організм від браку нової крови, яка має приплпивати до серця.

Присутні члени були раді почути від д-ра Флиса, що нова будівля буде приносити вже прибутки в 1973 році, з якого УНСоюз матиме змогу виплачувати собі дивіденди на свої капіталовкладення; при цьому передискутовано докладний рапорт запланованих приходів і видатків у році 1976-му.

Голова Контрольної Комісії Роман Куропась запропонував абсолюторію для уступаючої управи, що й було одноголосно ухвалено.

По дискусії над звітами збори ухвалили таку резолюцію:

2. Детройтська Округа подасть прохання до Головного Уряду, щоб 1978-го року Конвенція УНСоюзу відбулася в Детройті.

2. Внесе прохання до Головного Уряду про допомогу для організаційної кампанії цього літа. З цієї допомоги вишколюватимуться студенти коледжів для „прочісування" терену Детройтської Округи в пошуках нових членів.

3. В Детройті мають відбутися можливо якнайшвидче курси секретарів для підготови нових кадрів, а також з метою підвищення кваліфікації для існуючих секретарів, ознайомлення їх з новою організаційною технікою.

Нова Урава обрана в такому складі:

Володимир Дідик — голова, Петро Мудний — заступник голови, Дмитро Кошельовський — заступник голови, Петро, Загула, скарбник (касир), Василь Папіш — пресовий референт, Євген Репета — організаційний референт. Члени: Роман Татарський, Григорій Корб'як, д-р Атанас Слюсарчук, Петро Федик. Контрольна Комісія: Роман Куропась, Волтер Бойд-Борискевич, Уляна Марущак. Новообрана Управа плянує подати плян організаційної кампанії на наступному засіданні Управи. Після зборів відбулася спільна вечеря.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Осередок Дослідження Техніки і Промисловости України, який існує при Товаристві Українських Інженерів Америки, влаштовує тут в суботу, 20 березня ц.р. о год. 7-й вечора в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79 вулиця, Наукову Конференцію на тему: „Нові форми енергії на послугах техніки" (за станом в ЗСА і в Україні). Участь в конференції приймають видатні спеціялісти цієї ділянки: Ігор Вітковицький — „Термоядерна синтеза — джерело необмеженої енергії"; Андрій Шох — „Ультразвук, як нова форма енергії"; Любомир Онишкевич — „Поверхнево-акустична енергія — ключ новіших телекомунікаційних систем". Після конференції — товариська зустріч.

✝

В глибокому смутку повідомляємо Рідню, Друзів і Знайомих, що 11-го березня 1976 р. згинула трагічно на вулиці в Ню Йорку, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і КУЗИНКА

бл. п.

МАРІЯ З РОЗЛУЦЬКИХ ШІНДЛЄР

нар. 10-го жовтня 1912 р. в Сільці коло Самбора.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА відправляться в понеділок, 15-го березня 1976 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.

ПОХОРОН у вівторок, 16-го березня 1976 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Ів. Хрестителя при Sanford Avenue в Нюарку, а з церкви на Український Цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Прибиті горем:

ЛЕВКО — муж
ДАНИЛО і ОЛЬГА — син і невістка
ПЕТРО і ТАЇСА БОГДАНСЬКІ — кузини
Родина в Україні

Повідомляємо Родину і Друзів, що

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

на могилі нашого Незабутнього

св. п. Д-ра БОГДАНА ОЛЕСНИЦЬКОГО

відбудеться

в суботу, 27 березня 1976 р., о год. 2 по пол.

на українськім православнім цвинтарі

СВ. АНДРІЯ у САВТ БАВНД БРУКУ, Н. Дж.

ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУК

Загальні Збори 57-го Відділу СУА в Ютиці

Дня 28-го грудня 1975 р. відбулися Загальні Збори 57-го Відділу СУА з масовою участю членства, що є чи не найкращим покажчиком живучости організації.

Слухаючи звіту уступаючої голови Відділу Анни Кошикар та звітів членок Управи Е. Николайчук, К. Антипів, Ф. Драгош, Г. Бровар, М. Смолій ми мали повний образ цілорічної, обильної праці жінок зорганізованих в Союзі Українок Америки.

Відділ розгорнув широко культурно - освітню працю, відбув ряд імпрез, одержав дотацію на постійну виставку, співпрацював з американськими жіночими організаціями та належно розвинув зовнішні зв'язки з американським світом, використовуючи при цьому місцеву пресу, телевізію та радіопередачі. Відділ провадить суспільну опіку та опікується світличкою.

Про поодинокі імпрези були дописи в українській пресі, тому не будемо на них зупинятися. Та згадаємо, що у звітах відзначено, дуже успішні імпрези товариського характеру, а це літній пікнік і Андріївський вечір та передріздвяну зустріч для членок та їхніх родин. Могло б здаватися, що товариські зустрічі це такі імпрези, що про них і не згадувати в пресі, одначе численна участь членства, на цих імпрезах та легка, культурна програма дали цим імпрезам дуже особливої ваги для життя нашої громади, а зокрема для Відділу СУА. Виходить, що люди вже надто перевтомлені темпом і постійним надміром праці та спрагнені відпруження. При цьому, коли постійний брак часу не сприяє в плеканні товариського життя, то повищі імпрези були справді щасливо подумані для виповнення цієї програми, як підкреслено у звітах.

Вертаючись до дальшого ходу Загальних Зборів, то Контрольна комісія, перевівши контролю діловодства поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що Збори одноголосно одобрили. Предсідниця та дехто з присутніх членок висловили заслужене признання уступаючій Управі за повну посвяти і повні успіхів працю.

Загальні Збори вибрали нову Управу на 76-й рік, яку вдруге очолила Анна Кошикар.

Намічено плян праці на 76-й рік, в якому заплянованo реалізувати постанови XVII Конференції СУА.

М. С.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

З ПРОБЛЕМ ПРЕСИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої).

КЕРІВНІ ОРГАНИ СУЖА

Сидять зліва: П. Дорожинський, О. Кузьмович, І. Кедрин-Рудницький, М. Прокоп, Л. Луців і І. Світ. Стоять в першому ряді зліва: Р. Голіят, Р. Осінчук, М. Коць, Л. Волянська, О. Питляр, С. Женецький і М. Островерха. Стоять в другому ряді зліва: Ю. Павлічко, В. Левенець, В. Тершаковець, В. Барагура та В. Верган.

провал української преси — рівень її застрашаючо низький, примітивний. Це впадає в вічі кожному, хто читає її тепер. Перед нами завдання — і тут — піднесення рівня української преси, це тісно пов'язується з питанням молоді. Саме вивчення української мови не вистачає ,щоб молодих людей привабити до читання рідної преси: СУЖА мусить старатися впливати на підвищення рівня нашої преси, старатися виелімінувати примітивізм, який все ще цвіте небажаним цвітом і тут. І це не маловажне. Для молоді — не маловажне!.. 10 років тому серед молоді була небезпечна тенденція втечі від старого українського ґетто. Сьогодні в результаті різних подій, руху опору в Україні є бодай якийсь сеґмент молоді, який хоче знайти спільний шлях з батьками. Якщо ми підвищимо рівень нашої преси — ми втримаємо цих молодих людей біля себе, і тоді це преважливе завдання буде виконане.

Ми ж, читаючи статтю-напад Леоніда Новиченка „Тіні недоброго минулого" в московській „Литературной Газете" на журнал „Сучасність", пригадуємо собі, чим саме „не догодила" Сучасність режимним новиченкам. „У статті є одне незвичайно цінне признання для ефективної праці літературного українського журналу на еміграції „Сучасність", — писала „Свобода" в своїй редакційній з того приводу, — який.. дає „тонку аналізу" совєтської дійсности, зокрема на літературному полі, розкриваючи фактичні цілі совєтської мовної і літературно-культурної політики... приневолюючи совєтські чинники до часто навіть ґвалтовної реакції".

Отже , гасло вищого культурнішого рівня є вимогою часу. Цей мотив звучав і в заключному слові нововибраної голови Спілки Українських Журналістів Америки, ред. Ольги Кузьмович, яка підкреслила необхідність підвищити рівень нашої преси. З вірою, що це завдання вдасться виконати, вона висловила певність, що СУЖА „піде хоч трішки вперед". Особливо на серці їй лежить справа молодих журналістичних кадрів, а маючи великий досвід у праці з молоддю (Пласт), хочімо вірити, що нова Управа, маючи у своєму складі також молодих журналістів, буде старатися реалізувати висловлені на Зборах думки й побажання.

За інформаціями і безплатними каталогами, звертатись до головного бюра або до всіх наших відділів

• РОЗШУК •

ВРАТА
ТАНАСІЯ ІВАНОВИЧА МАКСИМИКА
з с. Новоселиця, р-н Снятин, обл. Івано - Франківська, пошукує його сестра Совія Іванівна Феценець. Пошукуваний, батько 6 дітей, раніше жив у Шотляндії, а потім у Чікаго, ЗСА. Ласкаві інформації слати на адресу:
Olha Moldak, 341 E. 6th St., New York, N.Y. 10003